

**Dr. Csötönyi József
(1931-2002)**

2002. január 25-én a veszprémi Vámosi úti temetőben rokonok, barátok, volt iskolai osztálytársak, kollégák kísérték utolsó útjára *dr. Csötönyi József* erdőmérnököt. A búcsúztató beszédet *dr. Péti Miklós*, az Egyesület alelnöke tartotta.

Az Országos Erdészeti Egyesület Elnöksége és Helyi Csoportja, valamint az erdész-kollégák nevében veszek búcsút dr. Csötönyi Józseftől, Jóska bátyáinktól, kedves tagtársunktól,

kollégáinktól és barátunktól.

Eredményekben, szakmai sikerekben gazdag erdészpálya zárult le, mely példát állít élénk az emberek és az erdők önzetlen szeretetéről és hűségese szolgálatáról.

Erdészcsaládból származott. Gyerekkora jó részét a Bánd község-határban lévő menyekéi erdészházban töltötte, ahol édesapja szolgált közalapítványi erdészként. Innen került a veszprémi piarista gimnáziumba, ahonnan a jó képességű, erdőt szerető tanulóknak egyenes útja vezetett az Erdőmérnöki Főiskolára, Sopronba. A diploma megszerzése után 1956-tól a valamikori Balaton-felvidéki Erdőgazdaság Márkói Erdészeténél kezd dolgozni szakelőadóként. Fialat mérnökként főleg erdőművelési, erdőtelepítési és fásítási feladatokat látott el. Sikerrel foglalkozott az erdőtelepítések gépesítésével. Tekintélyes szerepet vállalt a márkói kopárok erdőtelepítésében. Később az erdőgazdaság központjában dolgozott, majd az erdőgazdasági átszervezést követően 1967-től a HM Erdészeti Főosztályát vezeti. Ezután rövid ideig dolgozott az ERDÉRT vállalatnál és a Fagazdasági Vállalatok Országos Központjában, osztályvezetőként.

1973-tól 1988-ig a MÉM Erdészeti és Faipari Hivatalának főelőadója. Minisztériumi munkatársként sokat foglalkozott az erdészeti dolgozók szociálpolitikai kérdéseivel és a termelőszövetkezeti erdők sorsával. Ez idő alatt védte meg műszaki doktori értekezését az Erdészeti és Faipari Egyetemen szintén szociálpolitikai témában.

1988-tól a Termelőszövetkezetek Országos Tanácsának, majd a Mezőgazdasági Szövetkezők és Termelők Országos Szövetségének tanácsosaként továbbra is a szövetkezeti erdők – később magánerdők érdekében használja fel szakmai tapasztalatait.

Eredményesen támogatja az erdészi szakmai elvek érvényesülését az agrárágazatban. Hivatali munkáját nyugdíjazása után is igen lelkiismeretesen ellátja. Szinte fáradhatatlanul tevékenykedett – mondhatnánk úgy is, hogy lobbyzott – a magánkézbe kerülő erdők védelme és a privatizáció miatt átmenetileg munkahelyüket veszített erdész-kollégák érdekében.

Társadalmi, egyesületi tevékenysége is példa lehet előttünk. 1952-től tagja az Országos Erdészeti Egyesületnek. Hosszú ideig választmányi, elnökségi tag és az Erdő c. lap szerkesztőbizottságának is tagja. Több egyesületi szakosztály munkájában aktívan részt vett. 1988-tól a MOSZ Erdészeti Tanácsának a titkára, 1998-tól a Magánerdő-tulajdonosok és Gazdálkodók Országos Szövetségének alelnöke.

Szakmai és társadalmi tevékenységét, munkálkodását elismerték és számos kitüntetéssel jutalmazták. Ezek közül kiemelném a legjelentősebbeket: 1967. Veszprém Megyéért érdemérem ezüst fokozat, 1987. Bedő-díj, 1989. MTESZ-díj, 1997. Szövetkezeti Emlékérem. Végigtekintve ezen a nehéz, de szakmai sikerekben gazdag életúton, mely egy társadalmi változásokban bővelkedő időszakon át vezetett, joggal kérdezhetjük, mi adta ehhez az erőt, mi volt az eredmények titka?

Az erdők és a dolgozók közelsége megtanította az Istenbe vetett hitre, a családra, az emberre, az erdő szeretetére, megbecsülésére és tiszteletére. Magánéletének mindennapi örömei, népes családja biztos háttérrel teremtettek a hétköznapi nehézségeinek leküzdéséhez.

Jóska bátyánk természetéből fakadóan szakmai ismereteit szívesen megosztotta kollégáival. Őszinte bizalommal és segítőkész-séggel fordult az emberekhez, önzetlenül adta munkáját, szakértelmét. Egyaránt szólt értett kollégáival, az egyszerű emberekkel és a magas állású politikusokkal is. Ha messzire tekintünk, az ég a földdel összeér. Ugyanígy az erdők földi és égi ösvényei is összeérnek, találkoznak valahol. Nem tudhatjuk, mikor tévedünk át vagy térünk át az égi ösvényekre.

Jóska bátyánk hitem szerint már az erdők égi ösvényeit járja. A hajdani menyekéi erdészház öreg tisztáinak ágával intek Nekik végső búcsút az erdész-kollégák nevében. Jóska bátyám Isten áldjon, nyugodj békében!

Balsay László (1934–2002)

2002. január 17-én elhunyt Balsay László, a HM Budapesti Erdőgazdaság Rt. volt uzsai erdészeti vezetője, később az Erdőgazdaság főmérnöke, nyugalmazott vezérigazgató-helyettes.

Lukács Sándor, az Erdőgazdaság elnök-vezérigazgatója búcsúztatta a munkatársak nevében:

Olyan csend van így nélküled,
Hogy szinte hallani,
Amit még utoljára
Akartál mondani

Váci Mihály sorai ebben az órában különösen jelentőséggel bírnak számunkra.

1934. december 4-én született Gyulakeszin. Általános iskolába Kapuváron járt, majd a keszthelyi gimnáziumban érettségizett 1953-ban.

Édesapád erdőmérnökként a Hansági Erdészeti vezetője volt – innen kaptad az indítást az erdésziváthoz. A soproni Erdészeti Egyetem (akkor Erdőmérnöki Főiskola) hallgatója voltál 1953–1958 között, ahol 1958-ban kaptad meg diplomádat – igen jó eredménnyel.

Erdőmérnöki pályafutásod a Tolna megyei Állami Erdőgazdaság Pári Erdészetiénél kezdődött 1958 júliusában, ahol szakelőadóként dolgoztál.

Egy évvel később a Keszthelyi Állami Erdőgazdaság Sümegi Erdészetiéhez kerültél, mint fahasználati műszaki vezető.

Kiváló elméleti felkészültségedet és rövid idő alatt szerzett nagyfokú szakmai tapasztalataidat vezetőid korán felismerték, ezért már 1961-ben a Nyírádi Erdészeti vezetésével bíztak meg. Időközben a társ-erdészetről, Uzsán az erdészeti vezetői állás megüresedését, így áthelyezéssel 1965. január 1-vel kerültél Uzsára erdészeti vezetőnek, amely átszervezés folytán az MN Erdő- és Mezőgazdasági Igazgatóság irányítása alá került 1966. január 1-vel, melynek többszöri átszervezés után jogutódja a HM Budapesti Erdőgazdaság Rt. lett.

Szakmai elhivatottságod és gyakorlati sikered alapján 1988. január 1-vel kineveztek a jogelőd gazdasági főmérnökévé, majd a részvénytársaság megalakulásakor vezérigazgató-helyettes főmérnökké, melyet 1994. december 4-ig, nyugdíjba vonulásodig láttál el kiválóan, maximális lelkiismeretességgel. Kapcsolatod a részvénytársasággal azonban nem szakadt meg, szaktanácsadóként szinte az utolsó pillanatig segítetted munkánkat.

Tartalmas és sikeres szakmai életutadat bizonyítja a számos kitüntetés: többszörös kiváló dolgozó, „Kiváló Munkáért” érdemérem, „Haza Szolgálatért” érdemérem ezüst és arany fokozata, fásítási emlékérem, „Kaán Károly” díj. Hosszú éveken át voltál az Országos Erdészeti Egyesület helyi csoportjának elnöke.

Távzásóddal a HM Budapesti Erdőgazdaság Rt. éppúgy, mint az egész erdészeti társadalom egy kimagasló egyéniséget veszített el.

Végezetül hadd búcsúztatom Alma Materünk köszöntésével:

Jó szerencsét! Üdv az erdésznek!

A Tapolca Medence Vadásztársaság és az Uzsai Erdészeti Igazgatóság erdészei, vadászai – a volt munkatársak és vadásztársak – adták a sorfalat a koporsó körül és fegyverükből dördültek el a díszlövések 2002. január 26-án a tapolcai temetőben.

Dr. Csapody István (1930–2002) emlékezete

Küzdelmes, hányattatásoktól és megpróbáltatásoktól sem mentes, de szakmai eredményekben gazdag életút ért véget 2002. január 8-án. Örökre eltávozott közülünk dr. Csapody István erdőmérnök, botanikus és lelkes természetvédő.

1930. február 26-án született Sopronban, ahol elemi és középiskolai tanulmányait is végezte. Első nagy kudarcát fiatalon, 1948-ban kellett megélnie, mert – a bencés gimnázium kitüntetéses érettségije ellenére – „világnézeti okokból” a Pázmány Péter Tudományegyetem Természettudományi Karára beadott jelentkezését elutasították. Az Erdőmérnöki Főiskolán 1949-ben kezdte meg tanulmányait, a kiesző egy évet Fehér Dániel professzor Növényteni Intézetében töltötte, s ekkor jelentek meg első publikációi is. Főiskolás korában már gyakorlatokat vezetett, több évfolyamtársa köszönheti neki a növényvilág rejtelmeibe való bevezetést. Az 1953-ban szerzett erdőmérnöki diplomával rövid ideig a Főiskola Tanulmányi Osztályán előadóként, majd az immár Fehér Dánielt nélkülözni kényszerülő Növényteni Tanszéken egyetemi tanársegédként dolgozott. 1956 őszén áthelyezték az Erdőműveléstani Tanszékre, közben ideiglenesen a botanikus kert vezetését is ellátta. 1958 tavaszán élte meg élete második nagy kudarcát, „szilárd világnézete” miatt egyetemi állásából eltávolították. Ezt követően a Tanulmányi Állami Erdőgazdaságnál kapott munkát, ahol a Termőhelyfeltáró Csoport vezetőjévé nevezték ki. Ebben a beosztásban 1975-ig ténykedett itt, az erdőgazdaságtól megválva az Országos Természetvédelmi Hivatal Nyugat-Dunántúli Természetvédelmi Felügyelőségén helyezkedett el, ahol és ennek jogutódjainál botanikai főfelügyelő, természetvédelmi főtanácsos, végül botanikai főtanácsadó munkakörökben töltötte be. 1991 végén nyugállományba vonult, de a Fertő-Hanság Nemzeti Park botanikai ügyeit még egy évig intézte.

Csapody István a scientia amabilis, a botanika tudományának művelésével már ifjú korában elkötelezte magát. A növények iránti érdeklődésére – többekkel együtt – már gimnazista korában felfigyelt a szintén soproni születésű botanikaprofesszor, dr. Kárpáti Zoltán. Első önálló, tudományos dolgozata első éves korában, 1949-ben jelent meg az Erdőmérnöki Főiskola Közleményeiben. Dr. Fehér Dániel professzor tehetségét és szorgalmát felismerve ugyanattól az évtől kezdve növényteni gyakorlatok vezetésével is megbízta, így már évfolyamtársai is tőle tanulhatták a növényfajok is-

meretét. Tudományos érdeklődése és munkássága a botanika több szakterületére, így a florisztikára, növényföldrajzra, fitocönnológiára, botanika- és erdészettörténetre terjedt ki, melyekben nemzetközi mércével mérve is jelentőset alkotott. Ezt támasztja alá a napjainkig megjelent 4 könyv, közel 200 tudományos és ismeretterjesztő közlemény, az 1962-ben summa cum laude megvédett doktori értekezés, valamint Európa sok botanikusával és intézményével kialakított tartós szakmai kapcsolat. A sors furcsa fintora, hogy az egyetemi katedrától, a botanika hivatásszerű művelésétől megfosztott Csapody István választott tudományterületén a kutatómunkát oly magas fokon végezte, hogy kül- és belföldön egyaránt évtizedeken át őt tekintették az erdészeti botanika első számú reprezentánsának. A 80-as évektől a felsőfokú oktatásban is egyre több lehetőséget (és talán kárpótlást) kapott, előadott a Berzsenyi Dániel Tanárképző Főiskolán, az Erdészeti és Faipari Egyetemen pedig posztgraduális és doktori tantárgyakat gondozott. Utóbbi intézmény 1991-ben címzetes egyetemi tanárának választotta, 2000 szeptemberében pedig tiszteletbeli doktor (dr. honoris causa) címmel tüntette ki. Múlt évben pedig a tudósoknak járó legmagasabb hazai kitüntetést, a Széchenyi-díjat vehette át.

Külön kell szólni Csapody István – elkötelezettségéből táplálkozó – természetvédelmi tevékenységéről. Ez a szemlélet kezdő kutatókora óta egész munkásságát átszötte és fémjelte. 8 tájvédelmi körzet (Soproni-hegység, Fertő-tó, Hanság, Sághegy, Kőszegi, Őrségi, Szentgyörgy-völgyi, Szigetközi) és az országhatáron átnyúló Fertő-Neusiedlersee magyar-osztrák közös nemzeti park védetté nyilvánításának előkészítésében tevékenyen részt vett. A természeti értékek megóvása érdekében mindig bátran hallatta a hangját, harcos elszántsága nem egy természeti értéket mentett meg a pusztulástól.

Csapody István maradandót alkotott, műveiből erdész- és botanikusgenerációk sora táplálkozik ma is, s ez a jövőben is így lesz jó darabig. Legismertebb és legtöbbet forgatott könyve a Rott Ferencsel közösen írt, Csapody Vera által illusztrált „Erdei fák és cserjék”, melyből ma is előszeretettel tanul az erdészifjúság. A több kiadást megért, szlovák nyelven is megjelent „Erdő, mező növényei” könyvnél társszerzője Jávorka Sándor, növényfestője szintén Csapody Vera volt. Az 1982-ben megjelent „Védett növényeink” ma már bibliofil ritkaság, de a legszélesebb körben ismert és elismert munkája. Nem feledkezhetünk meg a „zöld könyvekbe” írt 50 erdőgazdasági táj növényföldrajzi ismertetéséről sem, e munkája révén valamennyi hazai erdész megismerhette nevét. Több jelentős, részletező tanulmányt írt a Sopron környéki erdők történetéről, de a magyar botanika történetéből is számos tanulmányt publikált. Botanikai munkásságára – mellyel a legnagyobb elismerést vívta ki magának – e helyen nem térünk ki.

Csapody István életének nehéz pillanataiban – melyekből bőven volt része – töretlen hite segítette át. Csak a kegyetlen betegség tudta megtörni, halála mind az erdészeti társadalomnak, mind a hazai botanikának pótolhatatlan veszteség.

Dr. Bartha Dénes

Dr. Papp László
aranydiplomás, Kaán Károly díjas
erdőmérnök
1916-2001

A ceglédi Kossuth Gimnázium első osztályában találkoztunk először. Öt évvel volt idősebb nálunk, lett és maradt élete végéig mennyi sokunknak egy csapásra: 'az Öreg'. A megfontolt, kora gyermekeségétől kezdve már sokat látott, tapasztalt, mindig mosolygó, csillogó fekete szemű, alacsony fiú tanulmányi eredményeiben a legjobbak közé került, a tomaszerek csodált mestere lett. Nehéz sorsból. Dobozon született 1916-ban. Édesapját az I. világháború vitte el. Édesanyja is hamarosan elhunyt. Árvaházba, majd nénje gondozásába került, míg a libapásterkodást a tanulással fel nem cserélhette. A ceglédi Hadiárva Otthonban kapott helyet. Innen végezte el a gimnáziumot, itt érettségizett. Tarsolya nem volt üres: németül már folyékonyan beszélt, mivel Svájcban egy hadiárva fogadó svájci családnál megtanult németül, és két nyáron át figyelgethette, milyen az ottani élet, de soha nem szűnt meg hazavágyni, Dobozra. Diáktársként együtt választottuk ugyanazt a pályát: két alföldi gyerek az erdőmérnököt.

A Hadiárva Otthon gondoskodása Sopronba is elkísérte: ottani intézetében nevelő lehetett. Külön szobát kapott, innen indulhatott el az egyetemi 'scriptorium', amely a negyvenes évek elején kettőnk után másokkal együtt jegyzetek sorát készítette el segítségül a tanulóársaknak, kézikönyvként a végzeteknek évtizeden át. Először gyorsírással készített feljegyzéseinket tettük át, hamarosan azonban Modrovich professzor úr rendelkezésünkre bocsátotta kéziratát, abból készíthettük kézírással, később írógépen, ábrák megrajzolásával a tankönyvpótló jegyzeteket, belső forgalmazásra, költségtérítéssel, de haszon nélkül.

1943-ban végzett. Modrovich ismerte a 'hallgató urakat', 'az Öreg' és nehéz helyzetét is, hiszen négy éven át figyelhetette szorgalmát, előmenetelét. Végsgörölat közben a miniszteriális elnököt tájékoztatta 'munkatárs' helyzetéről. Egy hét múlva már közben volt ki-nevezése: békéscsabai erdőfelügyelőség, majd a csíkszeredai m. kir. erdőigazgatóság. Mint a mesében: a dobozi libalegelőről – magyar királyi segéderdőmérnökként – Erdélyben, a Hargita közelében! Tanáraink és főhatóság, ma 'humánpolitikainak' mondható kapcsolatát de sokszor emlegettük hálával, nevelei példaként!

Az I. világháborús hadiárva a II. sem kímélte meg. 'Az Öreg', a 'Kis Papp', szakaszának végén araszolt, cipője kapkák ellenére is nagy volt, sérült lábbal került hadifogságba. 1946 januárját azonban már Debrecenben kezdte az állami erdőigazgatóságnál. Erdőhivatal, szakmunkásképzőt vezet, míg 1950 januárjában az Erdészeti Kutató Intézetbe került annak egyik alapító munkatársaként. Segéd-kutatóként kezdte, de 31 év múlva nemzetközi ismertségű kandidátusként fejezte be ugyanitt.

Tudományos munkaterületei a csemeteter-

melés és az erdészeti meteorológia voltak. Mindkettőben elismerten nagyot alkotott.

Szaporítóanyag-termelési javaslatait 330 kísérlet mintaszerű beállítására és értékelésére alapozta. A nehezen csírázó magvak vetési módszere, az iskolázást helyettesítő gyökéralátágás, a csemetekerti altalajtrágyázás, majd a nemes nyárok dugványozása közben kidolgozta a szaporítóanyag intenzív megtermelésének számos új eljárását és a csemetekerti üzemtervezés módszereit. Később az ERTI kecskeméti Kísérleti Állomására került, ahol a csemetetermelés koncentrálása, a gépesítés lehetőségei foglalkoztatták. Az 1960-as évek derekán fokozódott a nemzetközi szaporítóanyag-forgalmazás, ekkor készítette el a nyárok és fűzek fajtatisztasága és fajtaazonossága szigorú ellenőrzésének nemzetközi előírásokhoz illeszthető tervét. Utolsó tevékenységei egyikeként kidolgozta a nemesített akáclónok vegetatív szaporításának módszereit, irányította a forgalmazható mennyiség jelentős növelését.

A rendszeres erdészeti meteorológia több fejezete az ő munkáiban áll rendelkezésünkre. Feldolgozta több évtized ország szélmerési adatait a mezővédő erdősávok tervezéséhez. Munkássága egyre ismertebb és elismertebb: a Földművelésügyi Minisztérium az ERTI-t bízta meg a 250 erdészeti csapadékmérő állomás hálózatának irányításával, értékelésével. Az általa feldolgozott adatokat a Meteorológiai Intézet vette át. Ezt követően megkezdte és megszervezte az erdő mikroklimatikus viszonyainak vizsgálatát, először mezővédő erdősávokban, kopárokon és a sziki erdőkben, majd a futóhomokon. Erdőállományokban országos felvétel keretében 250 mikroklima vizsgálatot végzett, ezekre építette a Mátra, a Börzsöny és a Bakony csapadékvizszoynainak leírását. Figyelme kiterjedt a szélsőséges időjárás (hó, vihar) kártételeire, az ipari eredetű légszennyezés környezeti hatásaira. Szemléletében a csemetetermelés és a mikroklima kapcsolata is különös hangsúlyt kapott.

1961-ben doktorált, 1965-ben megvédte kandidátusi dolgozatát. Ezekben a technológián túl elsősorban a csemetetermelés ökológiájával foglalkozott. Több akadémiai központi és regionális bizottság látta örömmel tagjai sorában.

Eredményeit 25 könyvben, könyvrészletben, 82 tanulmányban, közel 90 szakvéleményben, számos népszerűsítő, egyetemi előadásban adta közre. 12 külföldi konferencián, tanulmányúton ismertethette kutatásait, kereste művelt témakörei fejlesztésének lehetőségeit.

Tevékenységét az erdészet egyebek között 1994-ben, sajnos csak 13 évvel nyugdíjba vonulása után, a Kaán Károly emlékéremmel ismerte el. A Magyar Meteorológiai Társaság tiszteletbeli tagjai körébe hívta, Steiner Lajos emléklappal tüntette ki.

Ha van barátai fájdalom, elhunytának híre vételekor ezt mennyien éreztük! Ha van segítő, áldozatos, mindent elfedező emberi szeretet – kedves tekintete ezt sugározta! Ha van magasra felröppenő, de fészke táját el soha nem felejtő életpálya – ragyogó példát láthatunk benne! Hamvait, végakarata szerint, a szeretett dobozi, ősi tölgyesek ölelő koronái alatt adták vissza a szülőföldnek.

dr. Szőnyi László

Ferencz László
1932-2002

Január 17-én elhunyt Ferencz László, a Vértesi EFAG nyugalmazott igazgatója. A jogutód Vértesi Erdő Rt. közössége nevében dr. Széles Attila mb. vezérigazgató búcsúzott el Tőle:

Alig három hónapja a nyugdíjas találkozók résztvevőjeként üdvözölhettük, és a sors kifürkészhetetlen akaratából most, néhány nappal 70. születésnapja után fájdalmas búcsút kell vennünk Tőle.

Tatán született, édesapja hosszú ideig Eszterházy gróf testőr-vadásza volt, így a gyermekkorai természetközeli élmények meghatározták későbbi pályaválasztását.

A középiskolát a tatabányai Piarista Gimnáziumban végezte, majd a Soproni Egyetemen 1954-ben szerzett erdőmérnöki diplomát.

1955. január 1-én lépett szolgálatba az akkor még Vértesi Állami Erdőgazdaság Pusztavámi Erdészeténél, majd az Oroszlányi Erdészetnél fahasználati műszaki vezetőként dolgozott. Pályájának teljes időszakát ennél a vállalatnál, ill. jogutódjánál, a Vértesi és Gerecse tájain töltötte. 1960-tól a Tatabányai Erdészet vezetője, majd 1975-ben a Vértesi Erdő és Felfeldolgozó Gazdaság igazgatója lett, 1990-ben bekövetkezett nyugdíjazásáig. Igazgatói tevékenységének erre a 15 évre úgy tekintünk vissza, mint egy kiegyensúlyozott, békés korszakra, amikor az itt dolgozó kollégák igazi közösséggé kovácsolódtak össze.

Széles körű szakmai műveltségének köszönhetően nyitott szemmel járt a világban, igyekezett itthon hasznosítani a külföldi tanulmányutjai alkalmával látottakat. Kanadai tapasztalatok alapján ebben az időszakban indult meg a vállalatnál a gyengébb minőségű faanyag hasznosítására az aprítéktermelés. Az Erdőgazdaság jelentős rekultivációs munkákat végzett, amelyek eredményeként a külszíni bányaművelés által okozott tájsebek fokozatosan behegedtek.

Szenvedélyesen szerette az erdőt, szinte naponta járt kint a területen, csak sportos öltözköztetésben érezte jól magát. Munkatársait személyesen ismerte – nemcsak az erdészeket, hanem a fatermelőket és a régi erdőművelőket is. Emberséges volt, aajtaja nyitva állt bárki előtt, ha munkahelyi vagy akár magánéleti gondokkal keresték meg, és ha tehette, segített. Szakmai tevékenységét az állami szervek számos kitüntetéssel ismerték el, amelyek közül kiemelkedik a Munka Érdemrend arany fokozata.

Élsportoló volt, a hatvanas években a koronglövő válogatott keret tagjaként Európa Kupát nyert.

1990-ben történt nyugdíjazása után sajnos keveset találkozhattunk vele, visszavonultan élt. Úgy érzem, Wentzely Dénes erdész-író szavaival búcsúzóul most ő üzen nekünk:

„Egy marék parázs kell, mert a kihűlt hamuban fázik az ember! Én... szeretném felszítani azt a marék parazsot, hogy lelketek mélyén újra lobogva égjen az erdei tűz! Hogy meglegítsen sok fagyos nappalon és világítson sok sötét éjszakában.”

Nyugodj békében!